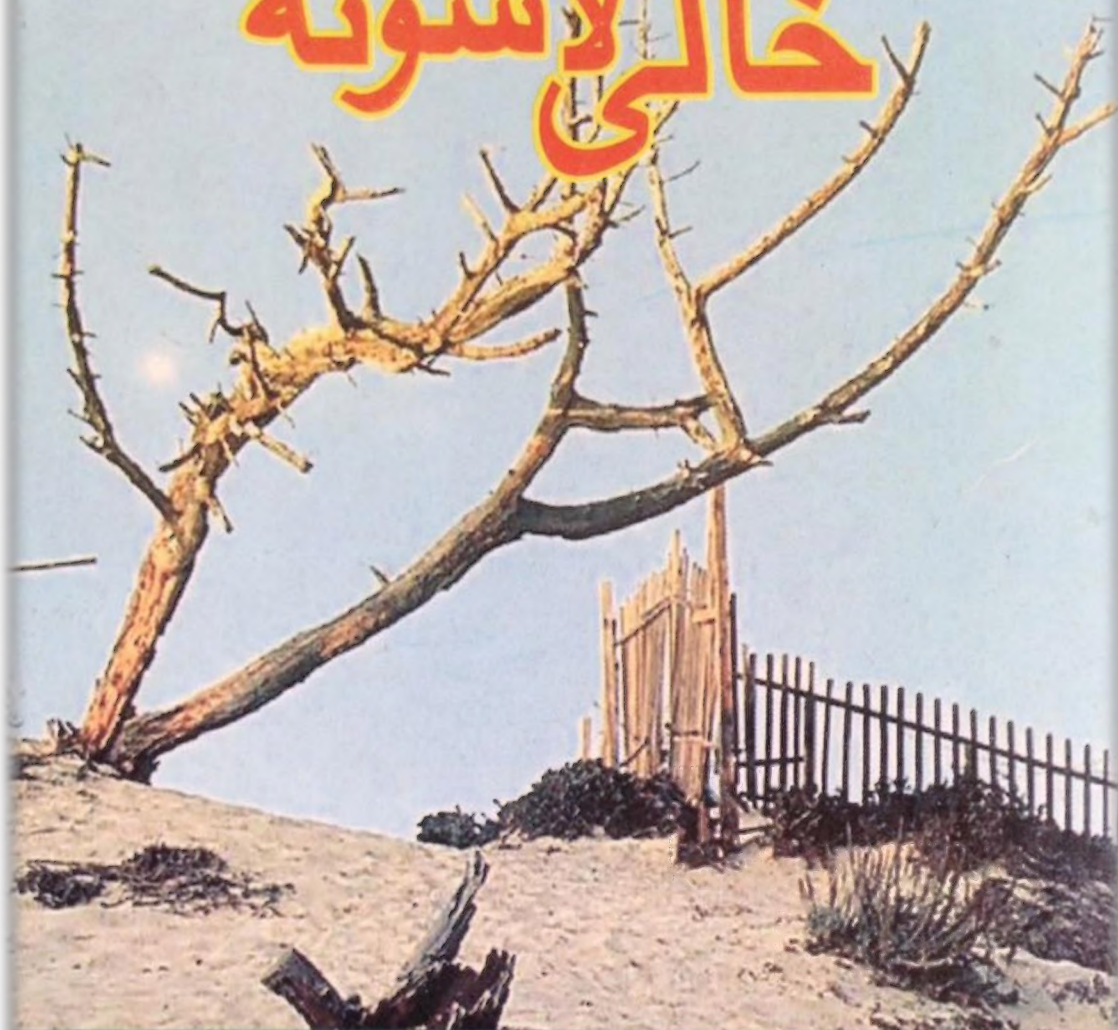

خالی لاسونه

ما وې دا دنيا زما ده
ما وې دا هرڅه زما دی
دواړه لاسه مې خالی دی
زما هیڅ.....
په لاس کېنې نشته

ایم طارق سحر

خالي لاسونه

خالي لاسونه

اهل دل شه بيا د اهلو كلام لوله
چي بني دل ي بي ضمير ي پوه به نه شي

ايم طارق سحر

خالي لاسونه

ټول حقونه د ليکوال ايم طارق سحر په نامه خوندي دي

ايم طارق سحر

ليک

خالي لاسونه

د کتاب نوم

500

شمېر

150

بېعه

کامپوزنگ حامد علي حامد کړلک کمپيوټرز لوندخوړ

چاپ ځای شاجی پریس فیصل مارکیټ مردان 0300-9178557

2006

کال

خوړونکې پښتو اکېډمي پېښور یونیورسټي

درك توحيد و سنت بك اېجنسي لوندخوړ

کړلک کمپيوټرز نزد ايم-سي-بي لوندخوړ

ايم طارق سحر او محمد شفيق

دا څه ځان بنودنه نه ده

دا يو خواب دے

دا يو خيال دے

دا به ورک شي

دا به ورک شي

تروُن

”د هغو خلقو په نوم چې اهلِ دل او
باضميره وي چې بنه اوبد محسوسوي“

ايم طارق سحر

لوندخوږ

خالي لاسونه

”خالي لاسونه“ لکه څنگه چې د نوم نه ښکاره ده خالي لاسونه ددې دنيا په پس منظر کښې يو ډېر دردناک علامتي ترکيب دې او حقيقت هم دادې چې دلته د چا لاسونه پک شوي نه دي هسې په ځله او خيال وائي خو د انسان لاسونه خالي دي او خالي به وي د طارق سحر مخکښې درې مجموعې ”ددشت لاروې“ ”ژونديو سراب“ او ”يادونه او دردونه“ هم په شعري ژبه او مستعار ژبه ددې ژور احساس ائينه دار دي.

په يورپي دنيا کښې ”شوپنهار“ نومي يو فلسفي شاعر تېر شوې دې د ژوند او ذات په حقله د ”شو پنهار“ هم دا خيال دې طارق سحر ته که زه په خپل قلم د پښتو ادب يو ”فلسفي شو پنهار“ ووايم، نو دا د طارق سحر شعري او ادبي حق دې ځکه چې دده په ژوند او انسان ډوب نظر دې.

خالي لاسونه

”بهارونه مې ټول تېر کړل“ ”پېرې داسې قافلې“ ”دا ټول
دروغ دروغ“ ”تا کچه کړمه دلبره“ ”خالي لاسونه“ ته ما بيا
په غېږ کښې واخله“ شاهکار نظمونه دي -

خلق اوس ناز و ادا کا

خلق اوس دنيا دنيا کا

خلق اوس شو ښکلي ښکلي

خو زه مړاوې مړاوې کېرم

لکه پانږې د خزان -----

ددې خيالونو محرکات هر څه چې وي خو د ذاتي ژوند
حواله ددې قسمه خيالونو يو بنيادي سبب وي خو دا يو
عالمگير حقيقت هله جوړ شي چې يو اجتماعي او کائناتي
رنگ واخلي -

ما وې دا دنيا زما ده

ما وې دا هر څه زما دي

دواړه لاسه -----

مې خالي دي

خالي لاسونه

زما هېڅ -----

په لاس کښې نشته

يا لکه په بل نظم کښې وای

سبا شي او ماښام شي

ماښام شي او بيا سبا شي

څوک ځي او څوک راځي

لکه رحمان بابا هم وئېلي دي چې

د رفتن او آمدن حساب ې نشته

لکه بحر چې بهيري بي پايان

څوک بيمار وي وکړيري مړ شي څوک روغ رمت روان وي

ولاړ وي او ناڅاپه مړ شي چرته بچي ژاري چرته نمسي

ژاري چرته مور چرته ښځه چرته ځوۀ او چرته پلار - ددې

دومره ترڅو ترڅو حقيقتونو ته چې سپر ګوري نو واقعي

سپر ګوري شي ددې اشرف المخلوقات ژوند او پاي ته

چې طارق صيب ګوري نو خود به وای چې -

خالي لاسونه

هسې هسې وخت تېري

هسې هسې ژوند تېري

هسې هسې سبا کيږي

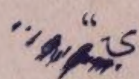
هسې هسې بېگاه کيږي

په ارمان ارمان به مړ شم

په ارمان ارمان به ورک شم

ازاد نظم د ادبياتو يو ښکلي صنف دې طارق صېب ازاد
نظم ډېر په تسلسل او آهنگ کښې ليکي يو زبردست تخيل
په ښکلو روانو ټکو کښې خوندور انداز کښې رانغاړي د
طارق سحر ازاد نظم د ايوب صابر او سلمه شاهين د ازاد
نظم نه کم نه دې د طارق سحر هر ازاد نظم د ذکر وړ دې
طارق سحر په علامتي ژبه او په مجازي ژبه دا حقيقت په
گوته کوي چې

والله الغني و انتم الفقرا "سوره محمد ﷺ آيت ۴۸" "الله

غني دې او تاسو ټول فقيران ي"

زمونږ ټول ژوند قرض حسنه دې زمونږ بصارت زمونږ

خالي لاسونه

طارق سحر صيب وائي -

ما فقير نه واوره

----- ما مه ازاروه

ما ملنگ نه واوره

----- ما مه ازاروه

خه غواړي له ما نه

----- زه فقير د لاري

ډاکټر پروېز مهجور خوشک

ريسرچ آفيسر پښتو اکېډمي

پېښور يونيورسټي

۱۳ جولاي، زيارت

کال ۲۰۰۶

يو څو خپلي خبرې

يو ځل بيا خالي "لاسونه" پوره شپږ کاله پس زما د ازادو
نظمونو څلورمه مجموعه د قلم څوکي او د کاغذ مخ له
راغله بيا ښه په کلکه وایم چې شاعر نه يم نه ځان ښایم او
نه لافي اوباسم خو يقيناً که زه نه وایم خو دا ليک ددې
خبرې ثبوت دې چې زما د پښتو ژبې او ادب سره فطري
تړون او مينه ده او داسې هم لگي چې دا ليک شاعري ده او
که بل څه خو د يو حساس زړگي اواز ده

ددې نه مخکښې د پښتو ادب د شاعرۍ په مېدان کېنې
زما د شاعرۍ آثار "د دشت لاروې" "ژوند يو سراب" او
"يادونه او دردونه" موجود دي.

ما وې چې زه به ليک نه کوم ځکه چې په نوي دور کېنې د
پښتو ژبې څه حيثيت دي دا مونږ ته معلومه

ده څوک د پښتو کتاب نه اخلي نه گوري او سرکاري لحاظ
سره هم مونږ په خپله وينو گورو ځکه چې په پښتو کېنې

په ماديت نشته او خلق خو ماده پرست دي .
زما حساس او دردمند زړگي نه قلاړپري هر څه په زيات
محسوسوي دغه رنگ ما خپل احساسونه او دردونه يو ځل
بيا د ازاد نظم " په شکل کښي په ازادانه لحاظ د " خالي
لاسونه " په نوم پښتو ادب ته اوبخښل اوس راځي چې
اوگورو چې د ازاد نظم تاريخ څنگه دي ؟ او ازاد نظم څه ته
وای ؟

ازاد نظم د فرانس ايجاد د په فرانس کښي ددي نوم " ویر
لبرے " د لافورگ نومي سړي ددي بنياد ايښودې د په
انگرېزي ژبه کښي دي نظم ته " فري ورس " وای انسانپکلو
پېډيا برتنيکا کښي ددي تعريف داسي د .

" ددي صنف قطعي تعريف تر اوسه مقرر شوې نه دي په
اصل کښي دي انداز داسي دي چې ددي جامع تعريف
کول گران د روایتي قافيه ، بحر او ساخت چې پرېږدي او
صرف د آهنگ لحاظ اوکړي شي د ازاد نظم بنياد په دي
نظريه دي چې د شعر انحصار په مضمون وي ددي په

وجود او جوړځت نه وي “

تاريخ ښايي چې په عربي شاعري كښې د ۸۰۰ هـ نه مخكښې عروض نه وو دغه شاعري د قافيي نه ازاده وه د هغه زمانې شاعرانو ښه نمونې پرېښودې دي.

په اتمه صدۍ عيسوي كښې د قافيي او عروض ايجاد يو عرب عالم خليل ابن احمد كړې ده دې عالم د پخواني عرب عوامي شاعري او يوناني عروض د مطالعې نه پس عربي عروض او قافيه جوړ كړل د عرب عوامي شاعري د موزونيت په باره كښې جرجي زبدان په تاريخ اللغة العربية كښې ليكي -

” گمان غالب دې چې د شعر وزنونه په صحرا كښې د اوسنانو د چال او تگ د زېر وېم نه جوړ شوي دي او د تقطيع اصول د اوسنانو د قدم موافق جوړ دي “ په انگرېزي ژبه كښې د غېر مقفې نظم پېژندگلو ن هاورډ كړې ده هاورډ خپلې ترجمې شائع كړې دا ترجمې چې خلقو وليدې ددې اثر په ډرامه كښې او شوي - د الزبته د دور نه

مخکښې " مارلو " ددې صنف نه کار واخېسته او
شبکسپیټر دا ازاد صنف کمال ته اورسوو ملټن هم ازاد
نظم اویښلو په اردو ادب کښې دغه رنگ مولانه عبدالحلیم
شرر په ۱۹۰۰ عیسوی کښې خپله نامکمله ډرامه اولیکله دا
د شبکسپیټر د ډرامو په تقلید کښې لیکلې وه . دا په نظم
معزې کښې وه په اردو ادب کښې جهاد اوکړې شو په نظم
معزې کښې مصرعې یو هومره وي وزن او بحر په کښې
وي قافیه او ردیف پکښې نه وي د قافيې خلاف ډېر زیات
کوشش اوکړې شو او د نظم معزې نوم ورکړې شو بهر
حال د شرر دا ډرامه د ازاد نظم یو ستر رجحان وو
عبدالحلیم شرر ۱۹۱۰ عیسوی کښې یوه ډرامه " مظلوم
ورجینا " اولیکله دا په دلگداز کښې اولیکلې شوه دغه شان
" سمندر " دده بل موضوع ده دا د اردو ادب اولنې نظم هم
کېدې شي دغه شان اردو ادب کښې یې ترقي شروع کړه
نور محمد راشد او تصدق حسین خالد دې صنف ته پوره
توجه ورکړه اشتیاق حسین قرېشي په ۱۹۲۷ کښې " درس

خالي لاسونه

فطرت " نومې ازاد نظم اولیکلو ډاکټر محمد دين تائير
صېب ، حفيظ هوشيار پوري ، مختار صديقي ، مجيد امجد ،
فارغ بخاري او ډاکټر وزير آغا وغېره وغېره ازاد نظم ليکلي
دي د ازاد نظم رواج پښتو ادب کښې هم راگه شوې دي د
انگريزي نه اردو او د اردو ادب نه پښتو ادب دا صنف
خپل کړې دي کېدې شي ځنې ناپوهه خلق وايي چې ازاد نظم
لا څنگه صنف ده؟

پښتو ادب کښې ايوب صابر د ازاد نظم موجد گڼلې شي
مولانا عبدالقادر ، اوچت مقصد ، د زړه لوگي روايت ، او
تصوير يې ښه ښه نظمونه دي د ايوب صابر نه علاوه نورو
گڼو شاعرانو ازاد نظم اولیکلو لکه سپېرسو رسا ،
قلندر مومند ، سلمه شاهين ، محمد نواز طائر او نورو گڼو
شاعرانو په دې صنف ليک کړي دي يعني په نوي دور کښې
ازاد نظم مخ په بره تگ کوي پښتو ژبه کښې هم نوي نوي
شاعران په ليک کښې بوخت دي خبرې پېرې دي خو -
زما " خالي لاسونه " ستاسو مخکښې دي کېدې شي څه

خيالونه ډېر موزون نه وي خو بيا هم د پښتو ژبي او ادب د
پاره يو اثر دے۔

په اخر کښې زه د ډاکټر پروېز مهجور خوشکي شکر
گذار یم چې زما په کتاب ې لیک کړې دې۔

د الله په امان

په درناوي او مينه

• ايم طارق سحر

۶-۲۰۰۴ - ۲۵ اتوار

اے اللہ

اللہ

اللہ

اللہ

اللہ

خومره لوی ی

خومره لوی ی

لویہ خدایہ

تہ اللہ ی

تہ الہ ی

اللہ

اللہ

اللہ

تہ معبود ی

تہ الخی ، القيوم ی

تہ خالق ی تہ مالک ی

خالي لاسونه

ته قادر ي ، ته رازق ي

اے اللہ ----- اے اللہ ----- اے اللہ -----

ته غفور ي ته رحمان ي ته رحيم ي

صفتونه ستا بي شماره

رحمتونه ستا بيسياره

ته قهار ي ته جبار ي

العزیز ي - الحكيم ي

العليم ي الخبير ي

السميع ي ، مضور ي

اے اللہ ----- اے اللہ ----- اے اللہ -----

الودود ي الوهاب ي

الغني ي المغني ي

الستار ي المقسط ي

الحبيب ي الشكور ي

شاكر ته حبيب ته ي

اے اللہ ----- اے اللہ -----

القوي المتين -----

التواب -----

تَهْ اللّٰهُ يَّ تَهْ اَلِهْ يَّ

لوئِ نظام دې ځنگه جوړ کړو؟

عرش دې بره

فرش دې خور کړو

اسمانونه دې پېدا کړل

نمر سپوږمۍ دا ښکلي ستوري

چراغونه ښکلي ښکلي

نه زړیري نه غورزیري

نه وړیري ، سترې کیري نه کمیري

د مودو راسې دا بل دي

نه مړه کیري

د دې خاورې دې پېدا کړل

قسم قسم خوراگونه

د دې خاورې دي پېدا کړل عجيبه عجيبه غرونه

ددې خاوري دې پېدا کړل

قسم قسم وجودونه

ددې خاورې دې روان کړل

خومره لوې لوې دريابونه

هواګانې دې پېدا کړې

په هر لوري دې خورې کړې

يا الله ----- يا الله ----- يا الله -----

اے الله ، خومره لوې ئې خومره لوې ئې

تعريفونه دې ډېر زيات دي

يا الله -----

زه ناتوان يم له وئېلو

يا الله ----- يا الله ----- يا الله -----

اے رسولہ ﷺ اے رسولہ ﷺ

اے رسولہ ﷺ -----

امتيان دي ٽول په گډو وږو سر دي

او ته ې په مدينه کښې -----

او ته ې په مدينه کښې -----

عرب دي که عجم دي

واړه دي او که لوې دي ، نران دي که زنان دي

د مشرق که د مغرب دي

د واړو وار خطا دي

گودر ترې نه خطا دي

منزل ترې نه خطا دي

په سترگو ې پردې دي

ستا خبرې ې دي هېري

دتيا ې اسره کړې

په کند کښې د مغرب دي ښه خوشحاله

ددوي چارې يې خوښې

ددوي لارې يې خوښې

يې ستا نه لاس اخېستي

دا په دوي باندې څه چل دي؟

په گډو وږو سر دي

په نوم دې امتيان دي ، دا مې واوره

په نوم مسلمانان دي

دنيا يې لوي مقصد دي

دنيا يې لوي منزل دي

انته ماده پرست دي

انته مغرب پرست دي

يا رسولله ﷺ -----

يا رسولله ﷺ -----

هغه هوش ترې نه خپل تلې

هغه رنگ ترې نه خپل تلې

هغه روح يې دې مړ شوې

د کفر غلبه ده

کافران دي بناماران دي

دين يې ستا لوگي لوگي کړو

مذهب يې ټول پوهکي کړو

خدايه خبر

خدايه خبر

خدايه خبر

يا رسوله ﷺ

يا رسوله ﷺ

ټول په گډو وډو سر دي

ټول په گډو وډو سر دي

خالي لاسونه

ژونده لارې ، ژونده لارې
خه حاصل شو؟ خه حاصل شو؟
هېڅ هم نشته

تشر يو باد دې چې تهريري

د ټول عمر همتونه

د ټول عمر کړاونه

د ټول عمر ، ټول فکرونه

هېڅ هم نه شو ، هېڅ هم نه شو

صرف سترې ترې حاصل شوه

سترې سترې مې خيالونه

سترې سترې مې فکرونه

دواړه لاسه مې خالي دي

زه خالي لاسونه ځمه -----

زه خالي لاسونه ځمه -----

ټولې مزې لارې

زما زړگيه ته خو داسې نه وي

هغه سکون دې څه شو؟

هغه آرام دې څه شو؟

ټولې مزې لارې

ټولې چرچې لارې

همه خوندونه ورك شو

همه خوبونه ورك شو

زما زړگيه

پېرو غمونه پوب كړې

پېرو دردونو پوب كړې

هر خوا ته غم غم دې

څه شو آرام زړگيه؟

څه شو آ ، خوند زړگيه؟

ټولې مزې لارې

ټولې چرچې لارې

ساره ساره

هر خه دي خفه خفه

هر خه دي ساره ساره

خوند په ژوند کښې نشته دې

ژوند په زړه کښې نشته دې

شېرنگ په خيال کښې نشته دې

خه کښې راحت نشته دې

خه کښې سکون نشته دې

هر خه دي سپېره سپېره

غور په خه کښې نشته دې

هر خه دي ويران ويران

هر خه دي خفه خفه

دا يو حقيقت د ژوند

هر خه دي ساره ساره

هغه سترگې مې ړنديږي

هغه سترگې مې ړنديږي

هغه سترگې مې خورېږي

هغه سترگې مې پټېږي

محبوبه ليدو له راشه ، محبوبه ليدو له راشه

هغه سترگې مې خور شوي

هغه سترگې مې زخمي دي

داسې پېرې دي رنځورې

په طبيب هم نه ښه كيږي

نن مې ټوله دنيا ورانه

مې د مينې دنيا ورانه

بيا په مينه مينه چرته

آ خواره ليدل به چرته

آ خوره خندا به چرته

هغه سترگو کښې تياره شوه

مې له سترگو رنډه لاره

مې له سترگو ښکلا لاره

بيا به ښکلي دنيا چرته

بيا به ناز و ادا چرته

به تيارو کښې به زه ډوب شم

به تيارو کښې به لاهو شم

محبوبه ! لر خوا له راشه

اخي ليدو له راشه

ښکله سترگو کښې تياره شوه

مې د مېنې دنيا ورانه

مې د مېنې دنيا ورانه

دا دردونه نه بڼه کيږي

دا زخمونه نه بڼه کيږي

دا داغونه نه ورکيږي

زه خوږ شوې له ازله

زه داغلي له ازله

زه دردمند يم له ازله

دا دردونه مې نصيب دي

فريادونه مې نصيب دي

دا غمونه مې نصيب دي

ژوند مې غم دې

ژوند مې درد دې

خوشحالي که لټومه

خوشحالي مې ژوند کښې چرته

مې خندا نه راځي

زړه ته ،

مې يو درد دې په زړگي کښې

نه ښه کيږي نه ښه کيږي

ما به مړ کړي ما به مړ کړي

ما به مړ کړي ما به مړ کړي

دا دردونه نه ښه کيږي

د ماضي نه ډېر يرېرم

د ماضي نه څوك يرېري؟

و ماضي و ته چې گورم

زه ماضي نه ډېر يرېرم

د ماضي نه سبق اخلم

هر څه دي په تېر ماضي کښې

خزانې دي د يادونو

خزانې دي د علمونو

خزانې دي د فکرونو

خزانې دي د فنا

خزانې دي د بقا

ماضي هر څه فنا کړي

ماضي هر څه دي خوړلي
ماضي هر څه محفوظ کړي
هر څه دي په تېر ماضي کښې
ورځو شپو ما سره څه کړه

ورکوي مې

در دوي مې

زړوي مې

ژړوي مې

کوم چې تېر شي نه هېريري

دا د ننه رنگ پېدا کړي

دا د ننه خمار راوړي

هر څه دي په تېر ماضي کښې

موري ! ته ما بيا غيرہ کښي واخله

اے مورے ته خو لاپړے ! اے مورے ته خو لاپړے !

بي نوا کړمه دې خلقو

زه پرېشان کړمه دې خلقو

پېر بدنام کړمه دې خلقو

زه پرده کړمه دې خلقو

زه تنها کړمه دې خلقو

هېڅ گناه نه خبر نه يم

گناهگار کړمه دې خلقو

ته زما د روح آرام وے ، ته زما د ذره ټکور وے

ته زما د ژوند راحت وے

ته زما د ژوند عزت وے

ته زما د ژوند حکمت وے

ته زما د ژوند خوراک وے

خالي لاسونه

ته پرده مي د وجود وے
بي پردي کر مه دے خلقو
ټول رازونه مي ښکاره شول
وري تري شوم چې نه ې
هر يو وخت راته ولاړه
هر يو وخت کښې مي يادېږي
خوشحالي زما د زړه وے
اوس مي غم په زړه کښې اوسي
تش غمونه دي غمونه
اے موري ! اے موري !
دا چې ته مي خوا کښې نه ې
نو ټول خلق تار په تار شول
ټول نژدې شو رانه لرې
مخ ې بل طرف ته واړو
زه !

زه خو نه يم بدل شو

خدا ښگو هغه يم چې وومه

سوه دنيا ټوله بدله

ډېر غريب شومه چې نه ؤ

ډېر خفه شومه چې نه ؤ

ډېر تنها شومه چې نه ؤ

ټول کور دې خو شې کړې

شر يو وخت دې خفه کړې

----- موري

----- موري

راشه بيا مې غېږ کښې واخله

تېر وختونو له مې بوځه

ته مې بيا لمن کښې پټ کړه

هغه مينه راله راکړه ، هغه رحم راله راکړه

خوشحالي مې خپله راکړه

دلته ----- بي له تا دلته ژرېرم

بي له تا دلته خورېرم

دا ژوندون ماته پېر گران دے

چې دا روح مې شي قرار

چې دا تن مې شي قرار

ته ما بيا په غېر کښې واخله -----

ته ما بيا -----

لمن کښې -----

پټ کره -----

ښکلي ښکلي مي جانان

ښکلي ښکلي ې مسکا

توري زلفي د جانان

ښکلي ښکلي ې چشمان

کتوري کتوري سترگي

او پاسته پاسته لېان

په مسکا مي خوا له راشي ، په خدا مي خوا له راشي

د خفه زړه مي درمان

د ږير په مينه مينه راشي

د ښائسته وجود جانان

کله خوا کښي زما کښي

په خندا او مينه مينه

تن او روح مې کړي قرار

يو نظر چې باندې پرېوزي

دروازې -----

د زړه مې خلاصه

ډېر بنائسته مې دې جانان

څومره خور مې دې جانان ، څومره ښکلې دې جانان

ښکلې ښکلې مې جانان

خدايه

څوك وي خوار و زار

و ملنگان

گرځي

به کوڅو کښې د ډوډۍ ټوکونه غواري

څوک دي در په در خاورې په سر

څوک دي بې نوا

و رسوا شوي په کوڅو کښې

هر در ته ولاړ کوي سوالونه

څېټې خبران کړي

چې په کومه لوري لاړه

ا څنگه دنيا ده؟

څوک په څو پېسو باندې -----

څوک په څه اسره باندې -----

رې ذري وجود کړي

خپل ژوند باندې ستومانه

به دنيا وي سترې سترې

څوك گرځي به هوا كښي

تكبر كښي

په ډېر ناز كښي

د خيال په كوڅو سر وي

د هوا سره خبرې

څوك سترې ستومانه له دنيا

او څوك په پالنگونو كښي تنگ شوي له آرامه

څوك لوړ او څوك اوچت شو

او

څوك ځي د زمكې تل ته،

څوك سپك او څوك درانه دي

څوك وري څوك ماره دي

اے خدايه -----

اے خدايه -----

اے خدايه -----

خالي لاسونه

مينه مينه مې كوله

مينه مينه په خله وايم

مينه مينه مې په زړه كښې

تمامي عمر مې تېر كړو

د جانان په طمع طمع ، د جانان په مينه مينه

وايم دا به مې جانان شي

وايم دا به مې جانان شي

مينه مينه زړه كښې چرته ؟

ده وفا په زړو كښې چرته ؟

جانان -----

كړي د وخت سره خبرې

وي بې وخته جانان چرته

زړه زما زړې زړې شو

مې خيالونه لېوني شو

خالي لاسونه

د بي دردو په دنيا کښې

د نا اهلو په دنيا کښې

وفا کوم ده ؟

مينه کوم ده ؟

جانان کوم ده ؟

وفا چرته ؟

هېڅ حاصل نه شو په مينه

زړه چاودون زما نصيب شو

پشېمان شومه په مينه

زه " خالي لاسونه " پاتې

زه " خالي لاسونه " پاتې

تمامي عمر مې تېر شو

تمامي عمر مې تېر شو

خِي ---- خِي ---- خِي ----

دلته اوسېدل غواړې

دا خائي د اوسېدو نه دے

ته خو ايسار پرے

خو دا خائے د اودرېدو نه دے

اوگوره لږ مخکېنې

په صدو صدو عمرونه دي تېر شوي

پام اوکړه لږ مخکېنې

په لکونو

په کروړونو ورځې تلي

خو څوک هم پاتې نشته

همه ټول خلق دي تلي

هغه ټول دي خاورې شوي

ژوند ، لا ځنگه ژوند دے ؟

دا ورځې به تېرې شي

دا مزي به تېرې شي

ژوند يو هوا ده چې تېري

ژوند خو تش يو خواب دے

ژوند خو تش يو خيال دے

ژوند د اوبو تگ دے

ژوند اوبه ، اوبه دے

سم بهيري

بيا راستنيدې نه شي

خي ————— خي ————— خي

ژوند مې لا په ښکته خي

ژوند مې لا په ښکته خي

محبوباً خُما نه خه شوې

محبوباً ! خُما نه خه شوې؟

محبوباً ! خُما نه خه شوې؟

ته په کومه لوري لارې؟ -----

بيا رانغلې ما د پاره

لارې ! لارې لارې لارې -----

په بې وخته رانه لارې -----

محبوباً خُما نه ورك شوې

د زړه کور مې خوشې خوشې

د زړه کور کبښې مې تياره ده

چې دې

مينه نه کوله

نو خنډل دې راته ولې؟

چې ژوندون دې دلته نه وو

نو وعدي دې ولې کړلې؟

تا خو کډې رانه بار کړې
چې دې مینه نه کوله ، زه دې پرېښودم يوازې
نو زخمي دې کړمه ولې؟
ولې ! ولې ! محبوبا !
ولې ! ولې ! محبوبا !
چې راياد شي نو ژړېږم
چې راياد شي نو خورېږم
خو ته نه يې محبوبا !
ستا د مخ ښکلې ښکلا
ستا د خلې ښکلې خندا
ستا د سترگو سپين او تور
ستا خوره خوره ادا
ستا خوره خوره وفا
ستا خورې خبرې ، او ستا مینه مینه مینه
څه شوه څه شوه محبوبا ، څه شوه څه شوه محبوبا
راشه ! راشه ! محبوبا

ستا د ميني نه بغير

مي تيري دي په زرگي

ستا د ميني نه بغير -----

ژوندون نه راځي په بيرته

نه ځواني راځي په بيرته

څوك چې لاړ شي هغه تلي

څوك چې ورك شي هغه ورك وي

خه

لر راشه ما د پاره

لر تپوس د زړه مي اوکړه

نداره کړه خپل جانان

محبوبا ځما نه څه شوې ، خوا له راشه محبوبا !

خوا له راشه محبوبا -----

بهارونه مې ټول تېر کړل

خلق اوس د گل غوټې شوې

خلق اوس بوټي

د باغ

شو -----

مالبار گرځي ترې چایبره -----

خلق اوس تر و تازه شو

شو غنچ د سرو گلونو

د گلونو نه سا نسته وي

د هوا سره خبرې

د مسی سره خبرې

خلق اوس شو ښکلي ښکلي

خلق اوس ډېره خندا کا

خلق اوس ډېره ښکلا کا

خلق اوس ناز و ادا کا

خلق اوس دنیا دنیا کا

خالي لاسونه

نوي نوي خلق راغلل

نوي نوي رايېدا شول

خلق اوس شو بېكلي بېكلي

خلق اوس وفا وفا كا

خوږه مراوې مراوې كېږم

لكه پانږې د خزان

آه

مستي زما نه لاره

او ځواني زما نه لاره

خپل بڼا ناست زما نه ورك شو

د خدا نه مې غم جوړ شو

مې زړگې خفه خفه وي

مې جولى د غم نه پكه

او

جذبې مې ټولې مړې شوې

مخ لاسونه مې ټول كونجي

خبل وارونه -----

مي ټول تېر کړل

خزانونه مي ټول تېر کړل

بهارونه -----

مي -----

ټول تېر کړل

او زه لارمه په بسکته -----

دې دنيا ته چې زه گورم

پرېشان شم پرېشان شم

يو ارمان شم ، او يو آه شم

ډيرې داسې قافلې

خدايه خبر كړې

خدايه خبر كړې

دا وختونه ،

مې په كومه لوري بياي

كله واگې مې شپه واخلي

كله ورځ

لكه ساربان مې مخكېني بياي

زه د يو لوري نه راغلم

بل ته ځمه -----

څه مطلب ددې راتلو شو

چې بيا ځمه -----

عجيبه غوندي چل ول دي

دا وختونه غلي غلي

ما د خان سره

بوخي په بله لوري

زه یرېرم له وختونو ډېر یرېرم

چې

نن یوڅه -----

سبا بل څه -----

دا بدلون ، تغیر نه دي

دا فنا ده -----

دا فنا ده -----

وخته څه کړې وخته څه کړې

دا ژوندون دے

ڪه ڇهه ٻل ڇهه ؟

داسي ڊبري قافلے

تا مخڪبي بوتلے

نه ٻي ساز شته -----

نه سامان شته -----

ٻول دي ورك ڪرل

ٻول دي ڇهه ڪرل

اے وختونو -----

اے وختونو -----

ما به هم هغسي ورك ڪري

ما به هم هغسي ورك ڪري

لا تر اوسہ جانان نشته

زمانی شوی غم کبھی تہری

تہ تر کومی بہ خفہ ئی

تہ تر کومی بہ درد پری

اے زہگہ -----

بس کہ -----

بس کہ -----

ستا د عمر مازیگر شو

ستا د عمر نمر پرہوتے

لا تر اوسہ جانان نشته

لا تر اوسہ تخیل کبھی

بہ تالو تالو تہ خانگی

لا تر اوسہ

ستا جانان جانان بہ خلہ دے

خالي لاسونه

بس که -----

بس که

جانان نشته

د دنيا غمونه زيات دي

هسې نه چې -----

خان دې بائيلې

نه محبوب شته -----

نه جانان شته -----

دا د خلقو دي خبرې

دا دي هسې دي خبرې

ټول عمري دې -----

د خيالونو په کوڅو کښې

هسې خان کړو سترې سترې

بس دې صبر شه زړگيه

جانان نشته -----

آرام اوکړه -----

راحت اوکړه -----

هسې هسې ته دردېږي

هسې هسې ته خورېږي

يو جانان نشته -----

دنيا کښې -----

چې مې لاس په لاس کښې واخلي

چې مې اوگندي زخمونه

ژوندون ټول دې غم کښې تېر کړو

ته تر کومې به خفه ې

لا تر اوسه جانان نشته

تنګ نظر او سپک نظر

ولې راته سپک ګوري؟

ولې را ته خوار ګوري؟

زه د خدايې بنده يم

زه د خدايې انسان يم

په تنګ نظر مې مه ګوره

په خوار نظر مې مه ګوره

ولې داسې سپک ګوري؟

څه ګناه مې کړې ده؟

اووايه ----- اووايه ----- اووايه -----

ولې داسې سپک ګوري؟

پخپله به ته سپک شې -----

دا دنيا فاني ده

دا وختونه نه راځي

دلته لږ وختونو له ---

لږ وړځو شپو له -----

راغلم ----- راغلم -----

خالي لاسونه

مړ به شتم -----

مړ به شتم -----

نه به يو -----

نه به يو -----

سپك نظر ته مه كوه

خوار نظر ته مه كوه

چرې به هم را نه شو

بيا به مې او نه مومي

راغلو لږ وختونو له

وركېرو به -----

وركېرو به -----

فنا به شو -----

فنا به شو -----

هېڅ به شو -----

هېڅ به شو -----

راغلو لږ وختونو له

مسافرو مقبره کښې

تهُ خس ي

تهُ خاشاک ي

غارې ته به خې

په غاړه به اودرېرې

په غاړه به اوسېرې

په غاړه به دې کور وي

چرتۀ خټۀ -----

او چرتۀ خوړ کښې

حجره کښې هم په غاړه

جومات کښې هم په غاړه

دفتر کښې چرتۀ غاړه

باهر کښې چرتۀ غاړه

خپلوئ نه دې اوباسي

قطار نه دې اوباسي

خبره دې څوك نه اوري

تش ي لکه مزدور

ته ي لکه مهتر

په حسن که يوسف شي

په حکمت که ته لقمان شي

بولي دې ناپوهه

په سپک نظر به گوري

په شک به درته گوري

حبران به درته گوري -----

کرکه -----

کرکه ستا ده

عزت ،

مينه د مالدارو -----

ته خس ي

ته خا شاك ښي

په هوا ، هوا ، روان ښي

په مرگ هم چرته غاړه

مسافرو مقبره كښي -----

لا وارثو په كها ته كښي -----

كور كلي دي په غاړه

قبر هم په غاړه

خاي دي چرته غاړه

نصيبت دي غاړه غاړه

ولي ؟ ولي ؟ ولي ----- ؟

دا خكه چي غريب ښي

دا خكه چي غريب ښي

بے وفا بے وفا

تا خو زړه زما نه وړې

ما لیدو د پاره راشه

تا خو زړه زما خور کړې

هېڅ مې پام نه کړې زړه ګي ته

رانه لرې لرې اوسې

تا خو زړه زړې زړې کړم

تا خو زړه لوګې لوګې کړم

چې مې

حال د مینې ووې

محبوبه

محبوبه

نو جدا زما له خوا شوې

خما مینه دې کړه هېره

اشنا سترګې دې نا اشنا کړې

دا خواني به زمونږ نه وي

دا جذبې به زمونږ نه وي

دا بهار به زمونږ نه وي

اوس مو ورځې دي د مينې -----

ما ته څه پته د تا وه -----

چې به ما سره ته داسې

بې وفا ، بې وفا کېږي

محبوبيا -----

محبوبيا -----

زما فکر کېږي ته اوسې

زما ذهن کېږي ته اوسې

ته زما د زرګي سر ي

ته زما د زړه دلبر ي

خو ته نه راځي دلبره ؛

خو ته نه راځي دلبره ----- ؛

جداي کښي دې زه ژاړم

په ژړا باندې دې سر کړم

داسې مه کړه -----

داسې مه کړه -----

محبوبه ----- ؛

محبوبه ----- ؛

محبوبه ----- ؛

محبوبه ----- ؛

تا کچه کړمه دلبره :

تا خو هسې مې زړه يورو -----

دلبري راسره نه کړې

اشنائي راسره نه کړې

ته ياري راسره نه کړې

زه پوهېږمه دلبره :

ستا زړگي باندې پوهېږم

جداۍ کښې مې زړه سېږې

په اورونو کښې مې سېږې

هسې هسې مې دلبر ې

هسې هسې دې لوگي کړم

ستا په زړه کښې مينه نشته

ته په خله هسې خدا کړې

ستا په زړه کښې اخلاص نشته

اوس که هر څه هر څه وای

ماته پته ده دلبره :

رامعلومه شوه ستا مينه

تا خو هسي مې زړه يورو

تا د مينې قدر نه زده

تا زما قدر او نه كړو -----

دا چلونه تا له نه زده

تا كچه كړمه دلبره ؛

تا پيکه كړمه دلبره ؛

زه د هوکه شومه دلبره ؛

بيا به نه کومه داسې

زما مينه دې ستي كړه

زړه دې هسي رانه يورو

دلبري راسره نه كړې -----

اشنائي راسره نه كړې -----

ته ياري راسره نه كړې -----

ته ياري راسره نه كړې

دلربا ----- !

دلربا ----- !

دلربا ----- !

اے محبوبا !

تہ خو جدا شوې

خان له به بل ، محبوبا گورم

ستا جدائي

او

ستا هجران

راته پېر گران دې

ستا په خيالونو

ستا په يادونو

مې زړه خورېږي

خان له به بل محبوبا گورم

رېښتيني مينې -----

پورې خندا -----

دې راله اوکړه

تا هېڅ پرواه زما اونه کړه

تہ لاپرواه شوې

رانه جدا شوې

او د بل چا شوې

تا مې په زړه توره تياره کړه

خبر دے ----- خبر دے -----

اے محبوبا ----- !

بیا به ارمان کړې

خما د مینې

ما یادوې به خوزه به نه یم

خان له به بل محبوبا گورم

مین به سوال په منت نه شي

اے محبوبا -----

چې ستا نا خوښه

خما نا خوښه

اے محبوبا -----

لارې جدا شوې

لارې جدا شوې

خان له به بل محبوبا گورم

نه پوهېږې دلربا !

نه پوهېږې ، نه پوهېږې دلربا !

نه پوهېږې ، نه پوهېږې دلربا !

تا مې کور د زړگي وران کړو

تا مې روغ زړگي تالا کړو

تا مې خونه کړه ويرانه

زندگي دې رانه يوره

خوشحالي دې ما نه يوره

په غمونو دې اخته کړم

په دردونو دې اخته کړم

سودائي دې رانه جوړ کړو

په خيالونو په سوچونو کښې دې ډوب کړم

لبونې دې کړم محبوبه ! -----

لبونې دې کړم محبوبه ! -----

تا مې خوند د زړگي وړک کړو

تا مې خوند د ژوندون وړک کړو

بې وفا -----

بې وفا -----

نه پوهېږې دلربا !

ته زما ي محبوبا !

لا پروا ---

لا پروا ---

ته لوي چارې ----

زه فقير يم

ستا نه لرې

ستا په مينه كښې رسوا

لوي مۀ كړه محبوبا

دا وارونه به دې تېر شي

عاجزي كړه دلربا

لږ نظر كوه په ما

نه پوهېږې ، نه پوهېږې دلربا !

نه پوهېږې ، نه پوهېږې دلربا !

نه دي راځي

ته گيلې له جانان مه کړه

ته شکوې له جانان مه کړه

زړگيه ! مه يادوه -----

دا بې وفا جانان دي مه يادوه

نه دي راځي -----

جانان دي نه راځي

صبر شه ، صبر شه زړگيه !

ورته منت مه کوه

نه ورنه مينه غواړه

زړگيه وړانه بڼه ده

زړگيه داسې بڼه ده

جانانه ! داسې بڼه ده

مه راځه -----

مینه خو داسې نه وي

جانانه ! داسې ښه يم

ځان له يوازې ښه يم

دا خپله مینه پوره -----

دا خپل غمونه مې بس

دا خپل زړگي مې دې بس

خبرې مه يادوه

جانان دې مه يادوه -

داسې جانان دې کړه هېر

څنگ چې ې ته هېر کړې

نه دې راځي -----

جانان دې نه راځي -----

دا ټول دروغ دروغ

چې پېدا شي څه به اوکړي

چې پېدا دي څه یې اوکړل ، همه وایه ځي فنا ته

چې پېدا نه وي نو ښه وه

دې دنیا کښې هېو وي نه ، پېره ښه وه

دلته څه دي -----؟

دلته څه دي -----؟

دا څنگه زندگي ده -----؟

نه خوند او نه مزه شته

يو سر بلا غمونه

نه خوند او نه قرار شته

يو زړه سل تلوسي دي

يو زړه سل وسوسي دي

دا څنگه زندگي ده -----؟

خالي لاسونه

ما څه اوموندل دلته -----؟

چا څه اوموندل دلته -----؟

دا هسې يو فريب دې

دا هسې زړه چاودون دې

دا هسې دي رنگونه

دا هسې دي خيالونه

ما وې زندگي ټوله -----

ما وې هر څه زما دي

ما وې چې زه به يم -----

خو دا ټول دروغ دروغ -----

خو دا ټول دروغ دروغ -----

دا هېڅ هم د چانه دي

دا زندگي څه ده -----؟

خالي لاسونه

دا دنیاگی خه ده ----- ؟

ژوندون خو لن ساعت دې

نن یو سبا به نه یو

دا هر خه د بل چا -----

نن یو سبا به خو

مطلب ددې نه خه ؟

راځي او بیا ترې ځي

راځي او بیا ترې ځي -----

تا زه تېرې تېرې بوتلم

زه به څه د تا ارمان کړم

زه به څه د تا افسوس کړم

تا خو عقل راته اوښود

تا مې سترگې کړلې وازې

بيا به څه د تا ياري کړم

بيا به څه د تا نوم واخلم

تا دا څه راسره اوکړه

خلق نه پرېږدي -----

د لارې مسافر -----

څه وختونه دوي سفر کړي

زه تا هسې بې نوا کړم

تا زه تېرې تېرې بوتلم

له جيحون

او له سيحون نه -----

ما د زړه په کتاب اوښکل

خالي لاسونه

ستا د مينې داستا نونه

ستا د هجر ستمونه

ستا خبرې ستا فراق

----- راسره به وي تر عمره

ستا د مينې دا کتاب

ستا د هجر هر يو باب

----- زه به يې وايم کله کله

----- يادوم به يې کله کله

زه به څه په تا يقين کړم

تا خو داسې سبق راکړو

چې مې هر څه ترې نه زده کړه

يو يو حرف به راته ياد وي

واوره ، واوره محبوبا !

واوره ، واوره محبوبا !

زه به څه د چا ارمان کړم

زه به څه د چا افسوس کړم

هر وخت بيماره

خما زړه دې بې قراره
خما زړه هر وخت بيماره

محبوبيا

محبوبيا هر وخت يادېږي
مې په زړه دننه اوسې
زړه مې ستا پسې ژپړي
زړه مې ستا پسې خورېږي
زه اوباسمه ترې مينه
ترې اوباسمه خيالونه
زه خو وايمه چې ښه شي

خو

دا زړه مې نه ښه کيږي
د يادونو نه مې نه ځي
د خيالونو نه مې نه ځي
لاړ شه

لاړ شه !

چې آرام کړم
هسې هم نه راځي خوا ته

د خيالونو څه جوړېږي

له يادونو څه جوړېږي

زه طبيب وړېسي گورم

په طبيب هم نه ښه کيږي

زړه مې هسې رنگ بيمار دې

زړه مې هسې ناقرار دې

له دنيا ې کړمه ځان له

له جهان ې کړمه ځان له

جوړ-----

رنځور د زړه په سر يم

نه ښه کېږم-----

نه ښه کېږم-----

محبوبه!-----

محبوبه!-----

ما له آرام راوړه

تا خو زړه ځما نه وړې

تا سکون ځما نه وړې

تا آرام ځما نه وړي

ستا په مينه کښې زړه سترې

ستا په مينه بې مجاله

ستا په مينه کښې بدحاله

ما له آرام راوړه

ما له سکون راوړه !

ځما زړه خو داسې نه وو -----

دې د پاره مينه نه وه

چې زړگې ځما خفه شي ، چې زړگې ځما شي سترې

اے محبوبيا ---- !

پېرې مزې لارې

دېرې چرچې لارې

زرگې مې روغ وو

روح مې خوشحاله

خبر د هېڅ نه نه وم

غمونه لرې لرې -----

دردونه لرې لرې

اے محبوبا -----

تا خو غمژن کړمه زه

تا خو دردمند کړمه زه

تا کړمه سترې سترې -----

تا مې آرام يوړو -----

تا مې سکون يوړو -----

دومره خبرې خو ما نه پېژندې

دا ما ته پته نه وه

دومرہ بارونہ -----

خو ما نہ شو وړلے

اے محبوبا! -----!

اے محبوبا -----

تہ می د مینې نہ ټی

زړګې ساتلې نہ شې

مرهم هم ردلې نہ شې

هسې دې زړه وړې دې

ماله ----- زړګې روغ کړه -----

ماله آرام راوړه

ماله سکون راوړه

که ته راجانر کړې

ورځې شپې د شمار دي ، ورځې شپې د شمار دي

دا ته څه کړي ؟

محبوبه -----

وخت -----

تېريزي مو د ميني

بيا به نه وي -----

مې دا ښکلي احساسونه

بيا به نه وي -----

مې د زړه دومره موجونه

بيا به نه وي -----

مې دا سترگې چراغونه

بيا به نه وي -----

مې د زړه دا ارمانونه

ورځې -----

به تېرې شي

شپې به تېرې شي

زړه کښې تياره ----- به شي

محبوبا -----

محبوبا -----

وختونه لږ دي -----

رانه تېريري -----

ډېر رانه تېر شو

فراق ، فراق کښې -----

هر څه زړه به شي

خوندونه ورك به شي -----

ځوانۍ به وركې شي -----

ما به او نه مومي -----

په ټول جهان کښي -----

که ته غلبيل کړي ، که ته راچاپړ کړي

دا ټولي خاورې -----

زه ----- به ----- نه ----- يم

زه ----- به ----- نه ----- يم

دا وخت به تېر شي

بيا به مونږ چرته ؟

بيا مينه چرته ؟

اے محبوبا ----- اے محبوبا -----

ما به او نه مومي -----

په ټول جهان کښي -----

که ته غلبيل کړي ، که ته راچاپړ کړي

دا ټولي خاورې -----

زه ----- به ----- نه ----- يم

زه ----- به ----- نه ----- يم

دا وخت به تېر شي

بيا به مونږ چرته ؟

بيا مينه چرته ؟

اے محبوبا ----- اے محبوبا -----

د بالاکوټ او د کشمیر زمکې !

چري چمن چمن وي

چري گلشن گلشن وي

چري ابشار ابشار وي

چري بهار بهار وي

چري خمار خمار وي

چري اوبه اوبه وي

چري بنائست بنائست وي

چري وطن وطن وي

او چري کور کور وي

نن خو غمژنه ښکاري

دېره خفه خفه ي

ماتم ماتم دي تا کښي

سمه ژړا ده تا کښي

راځي خلق تماشي له -----

تماشه شوې د جهان -----

زلزلې -----

دا دې څه اوکړه

ټول ژوندي په زمکه ښخ شو

اميدونو سره لاره ----- ارمانونو سره لاره

پک کورونه ي تالا شو

ټول بچي ي تار په تار شو

ټول بچي ي خوار و زار شو

در په در خاورې په سر

فقيران شو فقيران -----

ملنگان شو ملنگان -----

زندگي څه شوه دلته --- !

آ ----- خلق څه شو دلته --- !

په کومه لاره -----

هغوي په کومه لاره

قصي د ژوند ي

ټوله ختمه شوله -----

هر څه تالا والا شو

اے د کشمير زمکې !

اے د تاريخ زمکې ! اے د غمونو زمکې

د بالا کوټ زمکې !

د شهيدانو مور ي - !

د شهيدانو زمکې !

ستا په نصيب دا وو

ستا په تقدير دا وو

ستا به هم ليک دا وو

د شهيدانو زمکې !

اے د خوارانو زمکې ! -----

ته حسين ي محبويه

پهري -----

مودې اوشوې

محبوبا ----- !

ته چې تلې -----

راورېري -----

په زړه كله كله -----

اوبنكي هم -----

را بهېري له سترگو

زړه مې هم -----

کړي ژړا غلې غلې

زه زړگي صبرومه

زه زخمونه گندومه

مرهمونه پرې ردمه

خالي لاسونه

تسلي وركومه -----

محبوبا --- !

پېرې مودې اوشوې ---

كه زه مې شمه -----

خبر دې

در به نه شم -----

ديدار له

ته حسين يې محبوبا !

ته جميل يې محبوبا !

او ته لوې يې محبوبا !

زه د تا د څنگ نه يم

زه د تا برابر نه يم

داسې بڼه ----- !

داسې بڼه ----- !

خالي لاسونه

زما مينه -----

لبونى ----- لېونى -----

زما مينه -----

سپېلنى سپېلنى -----

دا گناه ده زما

دا گناه خو ستا نه !

چې د تا سره مينه

محبوبه ----- محبوبه ----- !

ډېر سټي سټي شومه

ډېر سټي سټي شومه

ډېرې مودې او شوې -----

ډېرې ----- مودې ----- او شوې

ستا له ميني توبه !

محبوبا --!

بيا را نه شي -----

زړه مې -----

لږ لږ صبر شوې -----

چې مې نوم -----

بيا وانخلي -----

چې مسکا -----

بيا او نه کړې

مې په لوري -----

کاته هم او نه کړې

ستا له ميني توبه !

ستا له حسن توبه !

لا تاوېږي -----

مې سر

مې په روح ډېره سخته

مې په تن ډېره سخته

لا په هوش کښې هم نه يم

لا تر اوسه بې خود
لا تر اوسه بې هوش
درکړو ما خپل ژوندون
در کړو ما تن او روح
خو تا سپک اوکتل -----
د زرگي مينې ته -----
مې د روح مينې ته -----
تا خفه کړو -----
مې روح -----
تا ازار کړو مې روح
خپله مينه
دې کبر ده -----
خپل بنا ناست دې هم يوسه -----
هېڅ مې نه دي پکار
بيا رانشې ---
محبوبه ----- !
بيا رانشې محبوبه ----- !

بښځه خپل خاوند ته !

مرگي ځما نه بوتلې

بيا كله به راځي؟

يوازې شوم يوازې -----

اوس زه به څه کومه

دا ستا د زړگي مينه

ځما كله هېريري -----

د مينې ورځې شپې دې

ځما كله هېريري -----

په تن کښې مې اور بل شو

وجود مې ټول سوزېږي

دا ستا عجيبه هجر !

په مرگ رانه جدا شوې

بيا كله به راځي؟

راتله دې جوړې نشته

په چپه خله ته لارې

په پټو سترگو لارې

دا حكه غلې غلې -----

خه نه وايي په ژبه -----

خه ووايه په ژبه !

دا زه به خه كومه

تا چا ته پرېښودمه

ما هم درسره بوځه

بل جهان ته -----

ژوندون راته ډېر گران شو

د لورو نه یریرم

د تندو نه یریرم

تورو شپو نه هم یریرم

آفتونو نه یریرم

د دردونو نه یریزم

ما هم درسره بوځه

ما مه پرېږده یوازې

اے ملگریه ! د ژوند ! -----

اے ملگریه د خوند ! -----

انتظار به اوس د چا کړم

سودا به اوس د چا کړم

چې به راشي -----

عادتونو سره څه کړم ؛

د رازونو سره څه کړم ؛

ستا په غم به لېونی شم

خو ما هم درسره بوځه

خپل وجود باندې نظر کړه

ته انسان یې !

ته انسان یې !

لر ته پام کړه

نور څه نه یې -----

هېڅ هم نه یې -----

خپل وجود باندې نظر کړه

خپل اعضاؤ ته و گوره

ورځو شپو باندې نظر کړه

زمانو باندې نظر کړه

هر ډي روح باندې نظر کړه

په اول باندې نظر کړه

په آخر باندې نظر کړه

ویریزه له خپل ځانه !

دومره وازه خله ته ولي !

دومره خيرې گربوان ولي !

دومره سر ويستلي ولي !

دومره تېز قدم دي ولي !

دومره سخا سوچونه ولي !

دومره لوړ خيالونه ولي !

نن به يې ، سبا به نه يې !

خاورې لوټې خوڅه نه وي -----

سامانونه هم څه نه وي -----

رنگ و شرنگ هسې هوا ده

ظاهري نمود څه نه وي

هېڅ لوي په دي کښې نه ده

که دا وي -----

او که دا نه وي -----

دومره وازه خله ته ولي !

دومره خيرې گربوان ولي !

دومره سر ويستلي ولي !

دومره تېز قدم دي ولي !

دومره سخا سوچونه ولي !

دومره لوړ خيالونه ولي !

نن به ي ، سبا به نه ي !

خاورې لوټې خوځه نه وي -----

سامانونه هم ځه نه وي -----

رنگ و شرنگ هسې هوا ده

ظاهري نمود ځه نه وي

هېڅ لوي په دي کښې نه ده

که دا وي -----

او که دا نه وي -----

تہ انسان ی

بل خہ نہ ی

لن نظر کرہ ، لن نظر کرہ -----

نادانی د تا د زہہ دہ

کم فہمی د تا د خیال دہ

دلہ خو ورخی قیام دے

تلہ دی تلہ دی لہ دنیا نہ

اے نادانہ ----- ؛

اے نادانہ ----- ؛

اے انسانہ ----- ؛

اے انسانہ ----- ؛

ستا ستم کره قصه ختمه

ستا فراق کره -----

مینه ختمه -----

ستا ستم کره

قصه ختمه -----

ستا لویی کره

مینه ختمه -----

زړه مې تور شو ستا له مینې

زړه مې تور ستا له دنیا شو

ته جدا جدا کېدلې

په رښتیا رانه جدا شوې

د زړه کور مې خوشې تشې -----

اوس مې هغه مینه نشته

اوس مې هغه شوق نشته

دا یو خوب د جنتونو -----

دا یو خیال د اسمانونو -----

لاري اووتي له زړه مې

لاري اووتي له خياله -----

اے محبوبه ----- ؛

اے محبوبه ----- ؛

مينه لاره -----

مينه لاره -----

تا رخصت كړه حُما مينه

بيا به مينه ، پېدا نه كړي

دا خو ښكلي ښكلي وخت وو -----

خه محبوبه ----- ؛

خه محبوبه ----- ؛

ستا ستم كړه

قصه ختمه -----

تالا کپریم

یه ما اور بل شوې ده

اېری ایري کپریم

ستي کپریم ، ستي کپریم

خاوري کپریم ، خاوري کپریم

زه سوزپریم ، زه سوزپریم

زه ورکپریم ، فنا کپریم

زه ورکپریم ، تالا کپریم

خان ته گورمه په بهو -----

خفه کپریم ، زه دردپریم

بې وسي ده -----

بې وسي ده -----

دغه ژوند -----

دغه امید وو

لاهو کښي لاهو کښي

دنيا وړانه وړانه کښي

خما سترگي ترې پټيږي

زه رږېرمه -----

زه ، خمه -----

دغه ژوند ، دغه اميد وو

دغه ليک دغه تقدير وو

خاوري کښم -----

خاوري کښم -----

دعا

ماله ښکلي دنيا را ماله ښکلي --- ورځ ته را

ماله ښکلي زړگي را چې ازار نه کړم دنيا

د بدو ورځو مې ساتي خدايه ؛

د سپېرو ورځو مې ساتي خدايه ؛

بدو لمخو نه مې ساتي خدايه ؛

ستا د قهر نه یریرم

تنکو ورځو دې یریرم

توبه ستا له آفتونو

توبه ستا له غضبونو

توبه ستا له لوبه قهره

په ما سپورې شه خپل خدايه ؛

چې راځي دې رحمونه -

دعا

ماله ښکلي دنيا را ماله ښکلي --- ورځ ته را

ماله ښکلي زړگي را چې ازار نه کړم دنيا

د بدو ورځو مې ساتي خدايه ؛

د سپېرو ورځو مې ساتي خدايه ؛

بدو لمحو نه مې ساتي خدايه ؛

ستا د قهر نه یریرم

تنگو ورځو دې یریرم

توبه ستا له آفتونو

توبه ستا له غضبونو

توبه ستا له لوبه قهره

په ما سپورې شه خپل خدايه ؛

چې راځي دې رحمتونه -

چي راڻي دي نعمتونه -----

خيله خدايه -----

خيله خدايه -----

رحم اوکري -----

زه محتاجه ستا د رحم -----

زه لهواله ستا د رحم -----

ماله خپل رحم ته را -----

ماله ښکلي ورځ ته را -----

خوك گهي خوك بائيلي

ته انسان

زه انسان

ته بنده ي د خداي

زه بنده يم د خداي

دوه لاس او دوه پښي

دي ستا -----

دي زما -----

دغه زړه دې هم ستا

هم زما -----

هم اول هم اخر دواړه يو

مسافر د يوې قافلې

ستا رازق دې الله

مې رازق دې الله

خوك گهي خوك بائيلي

ته انسان

زه انسان

ته بنده ي د خداي

زه بنده يم د خداي

دوه لاس او دوه پښي

دي ستا -----

دي زما -----

دغه زړه دې هم ستا

هم زما -----

هم اول هم اخر دواړه يو

مسافر د يوې قافلې

ستا رازق دې الله

مې رازق دې الله

خفه خفه

چري هم -----

زما په لوري مخه ، ----- نه کړې

زما زړه دې خفه کړې -----

زما زړه دې ازار کړې -----

زما زړه دې ژپولې -----

زړه نه ، نه اوځي دلبرې ؛

ستا ستمونه -----

ستا ظلمونه -----

ژوند خو ژوند دے

خو په مرگ به مې هېر نه شي

مې په قبر ، هم رانه شي ----- ؛

ته په مړوني هم را نه شي ----- ؛

زۀ به مخ اړوم

تا نه -----

مرور یم تا لېرلې -----

تا تنها تنها لېرلې

تا خفه خفه لېرلې -----

تا مې زړۀ ډېر ازار کړې

خوا له رانشې ډلبرې ؛ ----- ؛

بیا به ډېر ډېر -----

افسوس اوکړې ----- ؛

بیا به ډېره -----

ژړا اوکړې ----- ؛

په مخ باندې رنډا کا

تندی دې لږ صفا کا

زرګې دې لږ صفا کا

په تریو تندي به خه کړې

په تور زرګې به خه کړې

خبرې تورې تورې

خبرې ستغې ستغې

خبرې دې خورې کا

خبرې دې صفا کا

چلونه درنه هېر دي

پوهېرې په دنیا بڼه

چلونه دې زده کړي

په سپینه ریره لارې

زرگي -----

دي صفا نه ڪرو

تندي دي صفا نه ڪرو

خبري دي ڪري

ازغي ، ازغي دي ڙبه

په روني تندي دي ڙوند ڪا

په خور زرگي دي ڙوند ڪا

دا دوه ورڃي ڙوندون دے

هڻڻ نه ڪري په دي

قسمت ڪنبي چي ڇهه دي

هغه به وي -----

سينه ڪنبي دي رنڍا ڪا

په مخ باندې رنڍا ڪا

ستا خالق دې الله

مې خالق دې الله

نو بيا خه باندې بر

ته په خه باندې بښه

كرمه سر ولي ټيټ

لو به ده دا دنيا ----- ؛

خوك گهي -----

خوك بائيلي -----

زما سر به وي ټيټ

په درشل د الله -----

هېڅ دي هېڅ -----

دا هر خه -----

هېڅ دي هېڅ دي

هر خوك -----

زما يو لوي الله ---

زما يو لوي الله ---

چي ساه مي خيڙي

چي ساه مي خيڙي

محبوبيا ----- !

نو ته به ، نه راڃي

خواله به ، نه راڃي -----

ماله په ژوند چرته راځي نه ۽

تاته زما مينه ، بلا ښکارېده

تا ما نه کرکه کړې

تا ما نه ځنگ کړې دے

تا ما ته سپک کتلي -----

تا خو خندا کړې ده

تا خو جفا کړې ده

زما هېريري چرې -----

چي ساه مي خيڙي ته به نه راڃي -----

هسې نه مړ شم

چې ژړا او نه کړې -----

هسې نه ښخ شم

په مزار مې ، ته ډيوې بلې نه کړې !

ماله به نه راځي -----

ماله به نه راځي -----

دا اخري خبره -----

دا اخري خبره

محبوبه -----!

نه به راځي -----

په خپلو سترگو ---

دا دنیا خو داسې نه وه -----

ما په خپلو سترگو ډېر -----

هر څه لیدلي -----

هغه هر څه هر څه نشته -----

هغه هر څه چرته وړک دي

پته نه لکي -----

چې څه شو -----

خو وړک شوي راته ښکاري

فنا شوي راته ښکاري

مخکښې بله دنیا گي وه

نور رنگونه -----

زۀ پوهېرم -----

چې بدلېري -----

زۀ پوهېرم چې ورکېري

اوس خۀ بله دنيا گي ده

اوس خۀ بل رنگي دنيا ده

دا دنيا ټوله بدلېري

دا رنگونه ټول ختمېري

ټول ورکېري -----

فنا کېري -----

مي په خاورو تسلي كړه !

چې په ياد كښې دې زه راشم -----

چې زما ارمان -----

ته اوکړې -----

چې دې زړه راپسې پک شي

چې دې زړه راپسې خور شي

چې مې مينه -----

در په ياد شي

چې دې ياد بهر بې قرار کړي

چې زما پسې پرېشان شي

دې دنيا کښې چې تنها شي

زړه دې تنگ له دې دنيا شي

چې له خلقو -----

بې نوا شي

د منونو خاورو لاندې -----

او د کلکو کانډو لاندې -----

زه هر څه محسوسومه -----

مرگې نشي ختمولې -----

د چا مينه

ستا په لوري -----

به زه گورم

بيا ته مينه کړه له خاورو -----

بيا خبرې کړه له خاورو -----

مې بيا خاورو لره راشه

مې په خاورو تسلي کړه

مې په خاورو زړه قرار کړه

اے زما د مدیني محبوبا -- !

اے زما د مدیني محبوبا -- !

وايم چي درشم ستا په لوري

ديدن د پاره -----

وايم چي درشم ستا وطن ته

وصال د پاره -----

وايم چي درشم ستا کوڅو له

ديدار د پاره -----

د تا په خوا کښي غلي کښينم

ديدن اوکړمه -----

دا ستا ديدن زما ارمان دې

دا ستا ديدار زما ارمان دې

دا اوږي سترگي زه مړي کړم

دا تږي سترگي زه مړي کړم

د مدیني محبوبا ----- !

محبوبيا ----- !

خبر دے خبر دے

بيا مي خلي لره راشه

خبر دے خبر دے

بيا مي قبر لره راشه -----

خبر دے خير دے

بيا مي خاورو لره راشه

لږ مي کيښنه د زړه خوا کښي

لږ مي کيښنه -----

د سر* لور ته

څه خبرې راته اوکړه

مي په خاورو تسلي کړه

مي په خلي زړه قرار کړه

زه دې هغه -----

محبوبيا يم -----

په نقابونو کښې اے پټ محبوبا !
په گنبدونو کښې اے پټ محبوبا !
تورو پردو کښې زما پټ محبوبا !
ماته پردې لرې که -----

چې ستا دیدن اوکړمه -----
چې ستا دیدار اوکړمه -----
تاله راغلي د عجم نه یمه
اے محبوبا - !

اے زما د مدینې محبوبا --- !
نن زه راغلي ستا په دریم
نن زه راغلي ستا کوڅو له
له پېره لري وطن -----
زه مسافر د بل وطن یم
اے محبوبا -- !

د مدینې محبوبا
نن ماته مخ اوبښایه

چي ستا ديدار اوڪرم

بغير ديداره -----

بغير ديداره -----

دي زه عجم ته نه خم

ستا جدائي ده ڀيره گرانه

مر به شمه -----

ستا له هجرانه -----

اے محبوبا ---- !

اے زما ر مديني محبوبا -- !

ماله ديدن راکره -----

ماله ديدار راکره -----

دا ستا ليدو زما ارمان دے

اے زما ر مديني محبوبا ----- !

تا په سترگو کړې خبرې

ما په سترگو کړې خبرې

زه په تا نه مړېدل

ته په ما نه مړېدلې

پوهېدمه محبوبا - !

اے د لارې محبوبا --- !

تا زه پرېښودم په لار کښې

لږ ساعت کښې شوې جدا -----

ته په کومه لوري لارې -----

دا ته کوم کلي ته لارې -----

ته په کومو کوڅو لارې -----

کور دې کوم ځای محبوبا --- !

لږ ښا ئېلې به دې کور وو

لږ ښا ئېلې به دې کلي -----

زە دې تۆل عمر مەجور كرم

زە بە خە كرم محبوبا -----

پە كوڭو كېنى بە دى گورم -----

تا پە لارو كېنى بە گورم -----

تصور كېنى بە دې گورم -----

انتظار بە كرمە خنگە -----

تش خيالونو كېنى بە اوسې

تش يادونو كېنى بە اوسې

ھېر بە مې نە شې -----

زما د لار محبوبا ----- !

د لږ ساعت محبوبا ----- !

اے -----

زما ورك محبوبا ----- !

هسي هسي

ما وي دا دنيا زما ده

ما وي دا هر خه زما دي

دواره لاسه مې خالي دي

زما هېڅ په لاس كېنې نشته

ما وي دا هر خه زما دي

محبوبه خو هم زما ده

بېكلي حسن ي زما ده

توري زلفي ي زما دي

بېكلي حسن ي زما ده

توري زلفي ي زمادي

زما لاس كېنې جانان نشته

لاسه كېنې زلفي نشته

زما لاس کښې دنيا نشته

نه دنيا شته -----

نه جانان شته -----

دواړه لاسه مې خالي دي

هسې هسې وخت تېريږي

هسې هسې ژوند تېريږي

هسې هسې سبا كيږي

هسې هسې بېگهه كيږي

په ارمان ارمان به مړ شم

په ارمان ارمان به وړك شم

ما ملنگ نه واوړه -----

ما فقير نه واوړه

ما مه ازاروه ---

ما ملنگ نه واوړه

ما مه ازاروه -----

ما پرېرېده خپلې لار ته

چې ځمکه په خپل لوري

چې در په در سوالونه کړم

چې در په در خبرونه کړم

زه درته څه نه وایم

ماته ته -----

څه مه وایه

څه غواړې له مانه

زه فقير د لارې

زه فقير د لارې -----

هڪي ازارونه

زار به شي له مانه

زه فقير ، فقير يمه

زه ملنگ ، ملنگ يمه

ته شاه ، كه ي -----

نو ي به -----

ما گدا نه واوره

ما مه ازاروه -----

ما ملنگ نه واوره

ما مه ازاروه -----

لگي ازارونه

ازار به شي له مانه

زه فقير ، فقير يمه

زه ملنگ ، ملنگ يمه

ته شاه ، كه ي -----

نو ي به -----

ما گدا نه واوره

ما مه ازاروه -----

ما ملنگ نه واوره

ما مه ازاروه -----

اے زما لارو کوڻو ----- !

اے زما لارو کوڻو ----- !

اے زما د کلي زمکي ----- !

اے زما د کندي زمکي ----- !

مي وجود د تا نه جور دے

ستا په مخ مي ساه اخبستي

زه په تا باندې پيدا شوم

ما په تا خړپوسي کړي

ما په تا دي لوبې کړي

ستا فضا کښې مي ژړلي

ستا فضا کښې مي خندلي

ورځي شپې -----

مي ستا ليدلي

ستا خواږه -----

مي ډېر خوړلي

زه په مي نه کپړي له تا نه

چې په بله -----

لوري لارې

خو مجبور یمه اے زمکې ----- !

خوک مې نه پرېږدي -----

ستا خوا کښې

چې دا دوه ورځې ژوندون -----

ستا په غېږ کښې -----

غلې تېر کړم

ستا د لارو نه زه ځمه -----

ستا کوڅو نه خو زه ځمه

خو هېرېږې مې ته چرته

ستا وختونه مې په زړه دي

ستا نقشونه مې په زړه دي

ستا یادونه مې په زړه دي

اے زما د کلي زمکې -----

عشق ځنگه ؛ حسن ځنگه ----- !

مینه ولی شوه بی سوز د
حسن ولی شو بی نیاز د
نه یارانو کښې یاري
نه په رور کښې رورولي
نه خپلوانو کښې خپلوي
نه واره هغه واره
او نه لوی دی هغه لوی
نه مردان هغه مردان
نه زنان هغه زنان
خدايه څه په مینه اوشو
خدايه څه په وفا اوشو
خدايه څه په زړونو اوشو
به کوڅه د یار کښې نشته
خوشبویانې د جنت
د سبا په باد څه اوشو
خوشبوی د سبا څه شوه

اے زمانی ----- !

یہ رو رو خہ ----- !

یہ مزہ مزہ خہ ----- !

لا خوانی رہ -----

چی لذت د ژوندون واخلم

چی خہ ووینم یہ سترگو -----

چی زہ مینہ کرم له سکلو

سکلی سکلې دنیا ووینم

اے تکر و ژوندون ----- !

اے غمونو د ژوندون ----- !

لر یہ شا شی

چی مزې له وخته واخلم

چی مې ذوق د گناه لار شی

چی توبه ، توبه شم رب ته

اے زمانی ----- !

رو رو خہ ----- !

یہ مزہ مزہ خہ ----- !

د ژوندون روحونه لاره

د ژوندون پايه ولاړه

نبض لار د كا ئيناتو

----- آ

گرمي د عشق څه شوه

لبونتوب د مينې څه شو

فريادونه د سبا شو بې اثره

ستا خدای غواړمه خدايه ---- !

خدايه څه شوه

دا څه وشو ----- !

په وفا ، په حسن ----

دا چلونه وشو

عشق څنگه ----- ؟

حسن څنگه ----- ؟

زړونه څنگه ----- ؟

د ژوندون په مېکده کښې

چالاکان -----

مکاران -----

حريصان -----

له د هوکې پک انسان -----

بې تهذيبه بد زبان -----

په زړه يو -----

په ژبه بل -----

مينه نشته -----

خلوص تلے -----

رحم نشته ، وفا نشته

مېلمستيا شوه د مطلب

عزت تش د ويرې نوم

عزت تش د طمعې نوم

د هستۍ په مېخانه کښې

زۀ نشه نشه به مينه

زۀ مې پک له مينې ولي؟

مې سينه کسې خلوص ولي؟

دومره پېر دردونه ولي؟

دومره رحم ، وفا ولي؟

چې مې اوبسکې ځي له سترگو

ټول ځيگر مې وينې وينې

هر انسان مې زړه کسې دننه

هر يو غم ئې زما غم -----

څنگه پټې سترگې تېر شم

څنگه غلې غلې تېر شم

دا دنيا څنگه دنيا ده

زۀ په کو مه لوري لار شم

خپله خدايه -----

خپله خدايه -----

خصوصی مننه

"په کنج پښتو" نوم کتاب کښې دی چې څوک د بل احسان او نیکی مني دا دیر به خبره ده. حامد علی حامد زما کتاب په خپل لاس لیکلي د مې او په چاپ کښې ئې د زړه د تل مدد کړې د مې. حامد علی حامد چې اهل دل د مې، باضمیره د مې د پښتو شاعر هم د مې د پښتو ژبې سره بې کچه مينه لری، غلې غلې ښکاری خو د زړه دنيا ئې ژوندی ده. زۀ د حامد علی حامد د زړه د تل نه شکریه ادا کوم چې کتاب ئې راښکاره کړو. دا څو کرښې دیاد گیرنې له پاره دی.

په درناوی ایډ. طارق سحر

۱۴، التوب ۲۰۱۶

د کتل وړخ

نوم:

ایم طارق سحر

پته:

محلہ جان خیل کلی شاہ دھند

ڊاڪ خانه لوندخو، تحصیل تخت بهائی

ضلع مردان

چاپ کتابونه:

۱۔ ددشت لاروی

۲۔ ژوند یو سراب

۳۔ یادونه او دردونه

۴۔ خالی لاسونه

ایم طارق سحر

د پښتو ادب په شاعری کښې د ژورنظر او ژور احساس څښتن د هماغه څه محسوسوی چې حقیقت وی د شاعری مضمون ئې لویه معنی لری

ډاکټر راج ولی خټک

پښتو اکېډمی پېښور یونیورسټی